

Arrest

nr. 228 166 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 24 juni 2011 diende de verzoekende partij, als minderjarige, een aanvraag in tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 november 2012 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 juni 2018 werd de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van cannabis met als verzwarende omstandigheid deelname aan een vereniging.

Op 3 april 2019 werd de verzoekende partij opnieuw gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 april 2019 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 juni 2019 richtte de verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij waarbij zij geïnformeerd werd over de mogelijkheid tot intrekking van haar verblijfsrecht en waarbij haar de mogelijkheid werd geboden om alle elementen in haar voordeel naar voren te brengen.

Op 20 juni 2019 maakte de verzoekende partij gebruik van de aangeboden mogelijkheid en vulde zij de vragenlijst in en maakt zij een aantal documenten over.

Op 27 juni 2019 nam de verwerende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw/Mijnheer naam: I. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: Ta Tong

nationaliteit: Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen[^], tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 24/06/2011 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 29/11/2012 werd u door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 30/11/2012 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 06/03/2013 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 04/07/2023.

Op 14/06/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging.

Dientengevolge werd door de DVZ op 21/01/2019 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 03/04/2019 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 26/04/2019 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 29/04/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat uw subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 07/06/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naai het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde ^vragenlijst en volgende bijlagen: een attest van inburgering dd. 27/11/2018 en een certificaat van de opleiding 'Nederlands tweede taal richtgraad 1'.*

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag dd. 24/06/2011 verklaarde dat u het Rijk op 23/06/2011 binnenkwam, met andere woorden ongeveer 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat ii het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlandse lessen te hebben gevolgd, hetgeen u staaft met een certificaat. Daarnaast legde u een attest van inburgering voor. Bovendien gaf u aan dat u 4 jaar naar school bent gegaan en 1 jaar Okan school volgde, dit georganiseerd via het vluchtelingencentrum. U verklaarde hier geen attesten van te hebben. Tot slot gaf u aan een opleiding/stage te hebben gevolgd georganiseerd via het OCMW. Vooreerst merken we op dat het feit dat u als minderjarige school liep niet noodzakelijk getuigt van een doorgedreven integratie, maar enkel blijkt geeft van het volgen van de leerplicht die op alle minderjarigen in België rust.

Daarnaast wijzen we er op dat de inspanningen die u leverden om zich in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/06/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. U verklaarde dat u nog familie in uw land van herkomst heeft, waar u evenwel geen contact meer heeft en waarvan u niet weet waar zij zich bevinden. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden in uw land van herkomst sterker zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren ontkennend antwoordde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omdat u er zou gedood worden en omwille van de aanwezigheid van de Taliban en Daesh. Dienaangaande merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus niet oordeelde dat een verwijdering naar uw land van herkomst onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15

december 1980. Bovendien drukte u zich uit in algemeen vage bewoordingen, zonder ook maar een begin van bewijs te aan te brengen om aannemelijk te maken dat een terugkeer naar uw land-van herkomst «een-schending-van artikel 48/3 en 48/4-van de wet van 15 december 1980 zou impliceren.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM afzonderlijk en in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 21 en 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een eerste middelonderdeel betoogt zij:

1.1. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dit principe ligt vervat in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat een aantal voorwaarden stelt waaraan verwerende partij dient te voldoen:

Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan. of met het gevaar dat van hem uitgaat. en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

In casu werd artikel 23 van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd, en dit omwille van twee redenen:

1.2. Om te beginnen verwijst de bestreden beslissing louter en alleen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van cannabis, met als verzwarende omstandigheid de deelname aan vereniging, en naar het feit dat het CGVS op 26/04/2019 de subsidiaire bescherming heeft ingetrokken.

Dit volstaat echter niet ter motivering van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing valt niet op te maken of rekening werd gehouden met de ernst en aard van de inbreuk (Verzoeker kreeg een werkstraf van 180 uren wegens de verkoop van cannabis), of met het gevaar dat van verzoeker uitgaat, hoewel artikel 23 van de Vreemdelingenwet dit eist.

Indien verwerende partij meende dat het gedrag van verzoeker, namelijk de verkoop van cannabis, bestraft door de correctionele rechtbank met 180 uren werkstraf, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving oplevert, dan diende ze dit te motiveren. Verwerende partij beperkt zich echter tot een loutere verwijzing naar de veroordeling van de correctionele rechtbank, hetgeen geenszins volstaat Niet elke wetsovertreding rechtvaardigt immers ook een beroep op de openbare orde.

In de bestreden beslissing dient verwerende partij minstens op een bondige manier de concrete feiten aan te tonen die tot die veroordeling geleid hebben en die hem doen oordelen dat de vreemdeling, door zijn persoonlijk gedrag, werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Louter en alleen uit een veroordeling tot een werkstraf van 180 uren kan dit immers niet afgeleid worden.

Ook de verwijzing naar het feit dat het CGVS de subsidiaire bescherming van verzoeker heeft ingetrokken doordat het CGVS van oordeel was dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, volstaat niet om aan artikel 23 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht te voldoen.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een 'ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet, dan betekent dit nog niet automatisch dat het gedrag van verzoeker een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving' vormt. Dit zijn twee van elkaar te onderscheiden begrippen.

Verzoeker betwist trouwens dat er sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet. Het ging namelijk slechts over de verkoop van softdrugs (cannabis), waarbij de correctionele rechtbank geen effectieve celstraf oplegde maar een werkstraf van 180 uren voldoende vond. Verzoeker wenst hierbij te verwijzen naar RvV arrest nr. 214 315 van 19 december 2018, waarbij Uw Raad oordeelde dat er geen sprake was van een 'ernstig misdrijf bij een betrokkene die werd veroordeeld tot gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 8 effectief, omwille van mededaderschap aan diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens. Verzoeker werd niet veroordeeld tot een gevangenisstraf, en maakte zich evenmin schuldig aan een gewelddelict.

1.3. Daarnaast toont verwerende partij niet aan dat uit verzoekers gedrag kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten.

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten (quod non in casu).

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.⁶ Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan — een louter hypothetische kans volstaat niet.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet vereist duidelijk dat het moet gaan om een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Louter uit een verwijzing naar een veroordeling van een jaar geleden, namelijk 14 juni 2018, tot een werkstraf van 180 uren wegens de verkoop van cannabis, kan men dit niet afleiden. De motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig op dit vlak. Er werd immers in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 205 336 van 14 juni 2018 als volgt in een gelijkaardig dossier:

4.2.3.3. De bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, moet overeenkomstig artikel 23, § 1 van de vreemdelingenwet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

(...)

"Uit dit overzicht blijkt echter evenzeer dat dit geen motieven bevat over waarom het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. Nergens wordt overwogen dat uit verzoekers gedrag kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten.(...)

Zulke overwegingen of motieven zijn echter niet terug te vinden in huidige bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat de verwerende partij meent, is er in huidige bestreden beslissing evenmin een expliciete verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal terug te vinden voor wat de actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betreft, nog daargelaten de vraag of een loutere verwijzing zou volstaan.

Zoals verzoeker aangeeft wordt in de bestreden beslissing evenmin gemotiveerd over de gunstige detentemaatregelen van verzoeker en over de bemiddeling met het slachtoffer (waarvan de verwerende partij op de hoogte was of kon zijn gezien hierover gemotiveerd wordt in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond. "

(eigen markering)

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen (in het bijzonder artikel 23 van de Vreemdelingenwet) en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De motivering van de bestreden beslissing: kan -dan ook geenszins afdoend genoemd worden .

en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot dit eerste middelonderdeel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁶

2. De materiële motiveringsplicht, de verzoekende partij bij een goede lezing van het verzoekschrift eveneens opwerpt, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁷ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁹. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 21 van de wet van 15 december 1980.

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is"

Voorts geeft het artikel 23 van de Vreemdelingenwet aan dat:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Concreet heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en dat zij daarom de bestreden beslissing conform de geldende bepalingen genomen heeft. De bestreden beslissing is uitvoerig en afdoende gemotiveerd en is enkel gebaseerd op het persoonlijke gedrag van verzoekende partij. Verwerende partij heeft rekening gehouden met het geheel van de elementen zoals bedoeld in het artikel 23, §2 van de wet en heeft tevens rekening gehouden met de elementen die verzoekende partij heeft opgeworpen voor het aannemen van de bestreden beslissing.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat verzoekende partij werd veroordeeld voor ernstige feiten. De bestreden beslissing stelt hierover: "Op 14/06/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren met een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen, namelijk cannabis, met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging."

Feiten die te maken hebben met verdovende middelen en zeker de handel in dit verband (en dan nog met verzwarende omstandigheden) zijn zonder meer als ernstig

te kwalificeren en dit in weerwil van het door verzoekende partij beweerde. Verwerende partij heeft dan ook terecht kunnen besluiten dat, rekening houdend met het zware karakter van de opgeworpen feiten en het totale gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, wel degelijk een ernstig, actueel en daadwerkelijk risico betekent voor een nieuwe aantasting van de openbare orde.

4. De loutere bewering als zou verzoekende partij op heden niet langer van plan zijn dergelijke feiten te herhalen, is allerminst van dergelijke aard om de besluiten vanwege verwerende partij te doen wijzigen. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoekende partij haar straf naleefde. Dit mag verwacht worden van éénieder die zich op het Belgisch grondgebied bevindt.

Zoals uiteengezet, heeft verwerende partij rekening gehouden met het geheel van de elementen die opgeworpen werden door verzoekende partij en bovendien dient opgemerkt te worden dat verwerende partij niet expliciet naar elk van deze elementen dient te verwijzen in haar motivering. De motivering van de akte verwijst minstens impliciet naar deze elementen.

Verzoekende partij brengt geen concrete en uitgewerkte elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar gedrag geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Het is bijgevolg terecht dat verwerende partij een einde gesteld heeft aan het verblijf van verzoekende partij en dit bij toepassing van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet. De bepalingen zijn op geen enkele manier geschonden in dit geval."

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing onder meer inhoudelijk zodat het middel kan worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat zij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, terwijl de artikelen 21 en 23 van de

vreemdelingenwet, op grond waarvan haar verblijf werd beëindigd en haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt, zulks vereisen. Zij verwijt de verwerende partij geen afdoende onderzoek te hebben gevoerd naar de aard van de bedreiging die zij zou vormen, terwijl de verwerende partij zich enkel zou hebben beperkt tot het verwijzen naar de veroordeling wegens de verkoop van cannabis met deelname aan een vereniging, hetgeen zij bovendien geenszins als een ernstig misdrijf beschouwt.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 21 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale*

veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...) (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

*“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
– artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
– artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”.* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de

rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”

De wetgever benadrukte wel *“dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).*

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak aan de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het

toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over het gegeven dat haar gedrag een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij vooreerst verwijst naar de veroordeling opgelopen in 2018 voor de verkoop van cannabis met de verzwarende omstandigheid van deelname aan een vereniging en vervolgens verwijst naar de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Deze laatste beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht zodat de motivering van deze beslissing haar bekend is. Een motivering door verwijzing is toelaatbaar op voorwaarde dat de vreemdeling in kennis wordt gesteld van het stuk waarnaar wordt verwezen en dit ten laatste samen met de eindbeslissing. Zulks houdt echter niet in dat het stuk steeds bij de beslissing als bijlage gevoegd moet worden. Het volstaat dat het stuk waarnaar wordt verwezen, de beslissing van de Commissaris-generaal, wordt vermeld in de beslissing, en dat in het kort het voorwerp en de inhoud van deze beslissing worden vermeld.

In de beslissing van de Commissaris-generaal van 26 april 2019 wordt uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de ernst van de feiten. Deze beslissing omvat de volgende motieven:

“uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. De rechtbank oordeelt dat de bewezen feiten van handel in cannabis in vereniging ernstig zijn en “getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk en snel geldgewin, waaraan de gezondheid van kwetsbare druggebruikers ondergeschikt worden gemaakt” (zie pagina 5 van het vonnis). “Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugsdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar” (vonnis, p. 5) De rechtbank wijst er verder op dat u reeds eerder de gunst van een opschorting onder probatievoorwaarden voor het bezit van cannabis bekwam bij definitief vonnis van 25 januari 2018, waarvan u echter de opgelegde voorwaarde om drugsmilieus te vermijden flagrant schendt, en u zich aldus in bijzonder staat van herhaling bevindt. Zij voegt er aan toe dat een werkstraf aangewezen is, gelet op uw statuut als politiek vluchteling in het land, het ontbreken van een reguliere tewerkstelling en passende leefwijze en socialisatie in onze samenleving, en drukt de hoop uit dat een werkstraf uw moeizaam lopende integratie in onze samenleving zal bevorderen, uw beperkte kennis van het Nederlands zal verbeteren en u een gezonde werkattitude en – ervaring aan zal leren; ook kan u dus zorgen voor enig herstel ten aanzien van de maatschappij. De rechtbank legde een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden op in geval van niet-uitvoering van de werkstraf, en een bijkomende geldboete van 8000 euro, welke gepast wordt geacht om een duidelijk en streng signaal te geven dat drugshandel op langere termijn niet loont. Gelet op het geheel van deze elementen dient te worden vastgesteld dat u definitief werd veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf.”

Uit deze motivering blijkt duidelijk de ernst van de feiten, de veroorzaakte schade en ook het gevaar voor recidive (het actueel karakter), aangezien er uitdrukkelijk wordt verwezen naar de staat van herhaling waarin de verzoekende partij zich bevindt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar het gevaar voor de openbare orde. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“2.1. Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259,28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attaché a l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire a l'existence d'un risque réel de traitements contraires a l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir a l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit la d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait a des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un controle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

2.2. Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer als volgt:

"Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omdat u er zou gedood worden en omwille van de aanwezigheid van de Taliban en Daesh. Dienaangaande merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus niet oordeelde dat een verwijdering naar uw land van herkomst onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Bovendien drukte u zich uit in algemeen vage bewoordingen, zonder ook maar een begin van bewijs aan te brengen om aannemelijk te maken dat een terugkeer naar uw land van herkomst een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 zou impliceren. "

Verwerende partij verwijst hoofdzakelijk naar de beslissing van het GGVS. De enige toevoeging van verwerende partij vormt de verwijzing naar verzoekers 'algemeen vage bewoordingen', en het feit dat hij geen begin van bewijs zou hebben aangebracht.

Op 26 april 2019 heeft het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS verstrekke eveneens een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu luidde dit advies dat er voor verzoeker geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, meerbepaald het district Surkhrod.

Dit advies is slechts een advies, en was daardoor niet aanvechtbaar door middel van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zie hierover het arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016 waarin de Raad van State oordeelt:

"Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen — verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling. "

De voorliggende beroepsprocedure is bijgevolg de eerste maal dat verzoeker dit advies van het CGVS door Uw Raad kan laten toetsen aan de hierboven vermeldde wetsbepalingen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van verwerende partij verwacht worden dat hij, bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu, een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging neemt.

In casu blijkt uit de motivering over artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing, dat de gemachtigde hoofdzakelijk (op een boutade na omtrent verzoekers 'vage bewoordingen' toen deze zijn vrees voor de Taliban en Daesh inriep) heeft verwezen naar de motivering van het CGVS in de beslissing van 26 april 2019, zonder zelf een grondig onderzoek te verrichten. Dit vormt een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 EVRM.

Relevant is ook RvV arrest nr. 218 805 van 25 maart 2019, waarin Uw Raad in een zeer gelijkaardig dossier het volgende oordeelde:

"Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Dienaangaande merken we op dat het CGVS oordeelde dat u niet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde voor wat betreft de argumentatie over artikel 3 van het EVRM enkel argumenten vut uit het advies van het CGVS in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij van 2 maart 2018. De gemachtigde baseert zijn hele discours omtrent artikel 3 van het EVRM dus op de inhoud van het advies, zonder zelf enig onderzoek te doen naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad van State oordeelde reeds dat de verwerende partij de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet toetsen op het ogenblik dat zij een verwijderingsmaatregel treft en dat zij zich er van moet vergewissen dat dit bevel niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239 259).

Van de gemachtigde mag verwacht worden dat hij, bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging neemt.

In casu blijkt uit de motivering over artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing, dat de gemachtigde louter heeft verwezen naar de motivering van het CGVS in de beslissing van 2 maart 2018, zonder zelf enig onderzoek te verrichten.

Meer nog: in de wetenschap dat het betreffende advies van het CGVS niet aanvechtbaar werd geacht door de Raad in haar arrest nr. 208 660 van 3 september 2018, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing toch dat "Het CGVS oordeelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 05/04/2018 diende u een schorsend beroep in tegen deze intrekingsbeslissing van het CGVS. Op 05/09/2018 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RW) bevestigd. Bijgevolg werd deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief." Voor zover de gemachtigde met deze motivering insinueert dat het betreffende advies van het CGVS definitief zou geworden zijn omdat het beroep bij de Raad werd verworpen, kan de verwerende partij niet gevolgd worden. De Raad besliste immers expliciet dat het advies in die procedure niet aanvechtbaar was en dus niet werd beoordeeld in die procedure. f..l (eigen markering)

2.3. Verwerende partij voerde zelf geen grondig onderzoek, maar verwees naar het advies van het CGVS. In dit advies was het CGVS van oordeel dat er voor verzoeker geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar het district Surkhrod. Nochtans is er nieuwe gezaghebbende landeninformatie, waaruit blijkt dat het advies van het CGVS minstens gedateerd is, en de veiligheidssituatie in verzoekers district Surkhrod precair is.

Zo blijkt uit een zeer recente analyse van het gezaghebbende EASO Support Office (EASO) dat er wel degelijk subsidiaire bescherming (cfr. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend

voor de gehele provincie Nangarhar (het district Surkhrod inbegrepen), met uitzondering van de stad Jalalabad.

Voor de volledigheid wenst verzoeker op te merken dat de betrouwbaarheid van EASO als bron door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld, maar het CGVS integendeel EASO zélf gebruikt als bron in haar advies.

Verzoeker wenst te benadrukken dat deze bron een meer recente bron betreft dan de bronnen die het CGVS hanteerde in haar advies op 26 april 2019. Het rapport van EASO dateert immers van juni 2019.

Wat zegt EASO over de veiligheidssituatie in Surkhrod?

Om te beoordelen of er een reëel risico bestaat om als burger het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, houdt EASO rekening met de volgende indicatoren (stuk 3, 85-89):

> De aanwezigheid van actoren in het conflict in de regio (zoals Daesh en de Taliban); 'p- De aard van de methoden en tactieken gebuikt door deze actoren;

> Het aantal incidenten in de regio; de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie;

> Het aantal burgerslachtoffers;

> De mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de beslissing van het CGVS wordt expliciet verwezen naar deze methodologie van EASO, waardoor het de goedkeuring van het CGVS krijgt.

Op basis van deze 6 indicatoren, oordeelde EASO in juni 2019 als volgt:

"Looking at the indicators, it can be concluded that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD. "(stuk 3, p 85-89)

Louter op basis van verzoeker zijn aanwezigheid in de provincie Nangarhar (met uitzondering van de stad Jalalabad - maar dus ook in zijn district Surkhrod), loopt verzoeker volgens EASO bijgevolg het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In het EASO rapport genaamd 'Afghanistan security situation', eveneens van juni 2019, bevestigt EASO nogmaals het volatiele karakter van het conflict in Afghanistan:

'The security situation remained volatile, with incidents continuing at consistently high levels. While the number of security incidents in some categories decreased slightly, the overall number of casualties rose owing to an increase in the severity of certain attacks.

[..]' (stuk 4)

Gezien dit volatiele karakter van het conflict, kan verwerende partij zich voor haar veiligheidsanalyse niet baseren op het gedateerde advies van het CGVS van 26 april 2019, maar moet de recentere analyse van EASO gevolgd worden. Uit deze recentere gezaghebbende bron blijkt het risico voor verzoeker op een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Surkhrod. Naast dit artikel werd ook de zorgvuldigheidsplicht wederom geschonden door verwerende partij. Uit deze nieuwe landeninformatie blijkt nogmaals dat verwerende partij er zich in haar motivering omtrent artikel 3 EVRM niet kon toe beperken louter te verwijzen naar het gedateerde advies van het CGVS, zonder zelf enig onderzoek te doen. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf zijn vrees voor de Taliban en Daesh inriep.

Ondergeschikt wenst verzoeker het volgende op te merken. Zelfs indien Uw Raad meent dat dit EASO rapport nieuwe informatie is, waarvan verwerende partij nog niet op de hoogte was of kon zijn, dan nog kan Uw Raad perfect met dit nieuw stuk rekening houden bij haar beoordeling of er een risico is op een schending van artikel 3 EVRM. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136). "

2.4. Voorts wenst verzoeker op te merken dat het advies van het CGVS niet enkel gedateerd is, maar ook gebrekkig, omwille van de volgende redenen:

2.4.1. Veiligheidsanalyse op districtsniveau door UNOCHA spreekt CGVS tegen Naast van het feit dat de Europese asielinstantie EASO van mening is dat de veiligheidssituatie in het district Surkhrod dramatisch is, schetst ook de VN-organisatie UNOCHA een zeer negatief beeld over de veiligheid ter plaatse.

Het CGVS miskent deze analyse omtrent de veiligheidssituatie die door de VN-organisatie UNOCHA plaatsvond.

Zo voerde UNOCHA in december 2018 een analyse van de intensiteit van het conflict uit op het niveau van de verschillende districten. UNOCHA hanteerde daarbij de methodologie die wordt voorgeschreven door UNHCR, en die ook in de beslissing van het CGVS wordt aangehaald:

"UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld:

(i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen;

(ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en

(iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. "

Na het in acht nemen van deze factoren, besluit UNOCHA het volgende: op een kaart die de intensiteit van het conflict weergeeft op basis van het aantal veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict gerelateerde verplaatsingen, bevindt Surkhrod zich in de op één na zwaarste categorie waarbij er in totaal 5 categorieën zijn voorzien.

"In a map depicting 'conflict severity' in 2018, combining three indicators: armed clashes and air strikes, civilian casualties, and conflict-induced displacements, UNOCHA places the districts of Khogyani, Chaparhar, Dehbala, Batikot and Rodat in the highest category and Jalalabad, Hesarak, Surkhrod, Pachieragam, Achin, Shinwar and Muhmand Dara districts in the second highest category. Behsud, Kot, Goshta, Lalpur, Sherzad and Nazyan are in the third highest category while Karna is in the category below. The remaining districts fall in the two lowest categories." (stuk 4, p. 215-216)

2.4.2. Overige parameters waarmee het CGVS te weinig rekening hield Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, hield EASO rekening met 6 verschillende parameters toen ze tot de conclusie kwam dat een terugkeer naar Surkhrod een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt, namelijk:

> De aanwezigheid van actoren in het conflict in de regio (zoals Daesh en de Taliban);

> De aard van de methoden en tactieken gebuikt door deze actoren;

> Het aantal incidenten in de regio;

> de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie;

> Het aantal burgerslachtoffers;

> De mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De VN-organisatie UNOCHA hield rekening met 3 parameters, op basis waarvan ze concludeerde dat het district Surkhrod zich in de op één na zwaarst getroffen categorie bevindt in Afghanistan:

> het aantal burgerslachtoffers;

> het aantal conflict gerelateerde incidenten; en

> het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

Het CGVS voert aan dat er nog naar bijkomende parameters moet worden gekeken.

Indien we deze bijkomende parameters echter nader bekijken, versterken deze net het onveilige beeld over Surkhrod.

Twee bijkomende parameters zijn relevant, namelijk de controle van de Taliban over Surkhrod en de impact van het conflict op het dagelijkse leven van de burgers:

2.4.2.1. Districtscontrole door de Taliban

2.4.2.1.1. de situatie in Surkhrod

Verzoeker riep ten opzichte van verwerende partij zijn vrees voor de Taliban in. Verwerende partij veegde deze vrees van tafel omdat het om 'algemeen vage bewoordingen' zou gaan. Uit onderstaande landeninformatie blijkt echter dat deze vrees in verzoekers district Surkhrod wel degelijk gegrond is.

Onderstaande tabel geeft weer door wie de controle wordt uitgeoefend in Surkhrod.

Verzoeker wenst uw Raad erop te wijzen dat dit een meer recente tabel is dan diegene die wordt gehanteerd in de COI Focus van Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019 waar verwerende partij naar verwijst in bestreden beslissing. (stuk 4, p. 214-215)

In bovenstaande tabel worden verschillende bronnen geconsulteerd om na te gaan wie de controle uitoefent in Surkhrod.

Deze bronnen zijn echter niet allemaal even kwaliteitsvol.

De eerste bron die werd geconsulteerd betreft de BBC. Hoewel het gewapend conflict in Nangarhar op korte termijn sterk kan wijzigen (zie supra), is dit een bron die reeds twee jaar oud is. Gezien het zeer

volatiel karakter van het conflict, kan men onmogelijk een bron consulteren die dateert van 2017 om de aanwezigheid van de Taliban te bepalen.

De tweede bron en derde bron is telkens het Amerikaanse leger, hetgeen men niet als een betrouwbare bron kan beschouwen.

Zo blijkt ten eerste dat de Navo de controle die de Taliban uitoefent over verschillende districten, in het verleden minimaliseerde.

"In this release, Resolute Support continues to invent new terminology to obfuscate the extent of Taliban control in Afghanistan. The military reclassified 11 districts as "High Insurgent Activity." While this is a more accurate description than "Insurgent Activity," as these districts were previously classified, it is still an understatement. The Taliban controls these districts, according to the ongoing study by FDD's Long War Journal, in addition to many others that Resolute Support refers to as Insurgent Activity and even Contested.

[...] In some instances, Resolute Support's assessment is blatantly incorrect. For example, the military maintains that the Afghan government controls Ghazni City, the capital of the eponymous province, despite clear evidence of Taliban influence. Waza Khwa in Paktiha is listed as contested, however the district has been firmly under Taliban control since 2016.

These deceptive assessments of the Afghan government's progress and territorial control mislead the American public and policymakers about the state of play in Afghanistan. Without a clear-eyed view of the Taliban's strength and disposition, the United States cannot advance security in the country." (stuk 15)

Verder zal de Navo en de VS de rapportering over de districtscontrole niet langer openbaar maken. Deze beslissing werd genomen nadat de doelstelling van de VS en de Navo in november 2017, namelijk een controle over 80 % van de Afghaanse bevolking, ruimschoots gemist werd.

De laatste data die de Navo en de VS publiceerden in oktober 2018, wezen op een achteruitgang in de 'population control' tot 63.5 %.

"The U.S. military and NATO have stopped producing an assessment that was considered key for measuring progress against the jihadist insurgency in Afghanistan, according to a report released on April 30 by the Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR). The metric, which tracked district stability, was one of the "most widely cited Afghan security metrics." But it will no longer be available to the public, or those tasked with oversight.

(...) Nicholson said that "80 percent" population control would give the Afghan government and its international allies the "critical mass necessary to drive the enemy to irrelevance," such that they continue living in "remote, outlying areas, or they reconcile, or they die." In this scenario, the Taliban would control "less than 10 percent of the population" and another 10 percent would be "contested."

That did not come to pass. Nicholson's goal proved to be wildly optimistic, as Afghan security forces have struggled to hold their own. According to SIGAR, the Afghan government's "population control" actually "declined by about two points to 63.5%" as of Oct 2018 - the "last district stability data" produced by Resolute Support." (stuk 5)

De voorlaatst genoemde bron, LWJ, bevestigt dat het district Surkhrod gecontesteerd gebied is.

Gecontesteerd gebied betekent dat de controle van het gebied de inzet is van gewapend conflict tussen verschillende groeperingen, in dit geval de Taliban en de Afghaanse overheid en overheidsgezinde milities.

UNHCR bericht in haar laatste richtlijnen als volgt over de strijd om territorium in Afghanistan:

"As of 31 January 2018, the Taliban was reported to control or contest 43.7 per cent of all districts in Afghanistan. 34 The Taliban have intensified their attacks in Kabul and other major urban areas, and have demonstrated a growing focus on attacking Afghan security forces, causing high numbers of casualties. 35 Throughout 2017 the Taliban launched multiple large-scale operations aimed at capturing district administration centres, and were able to overrun and temporarily hold several such centres (stuk 8, pg 12)

Als je in gecontesteerd gebied woont, woon je in een gebied waar er een ernstig risico is om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en ernstige schade te lijden in de zin van art. 48/4, §2, c Vw.

De laatst genoemde bron betreft gegevens die worden verstrekt door de Taliban. Op 31 december 2018 publiceerde de Taliban een nieuw rapport, waarin ze een overzicht geven over welke gebieden onder hun controle staan.

Met betrekking tot verzoekers' district Surkhrod, stelt de Taliban het volgende voor:

"Surkh rod district is 55 % under Mujahideen control, remaining 45 % with enemy" (stuk 6).

Meer dan de helft van verzoekers' district Surkhrod is volgens de Taliban in hun handen.

Volgens EASO is de Taliban een geloofwaardige bron wat betreft hun controle over het Afghaanse grondgebied. De Taliban zou volgens EASO zelfs een eerder conservatieve schatting maken van het grondgebied dat ze in handen hebben:

'it does not inflate or exaggerate the Taliban's control of districts centers and contested areas throughout the country [...] The report was actually a rather conservative estimate, painting a dire but realistic picture of the security situation in Afghanistan. The Taliban also admits that there are large areas in Afghanistan where it has only a minimal presence (stuk 10, p. 65)

Bijgevolg kan het CGVS niet langer volhouden "dat de Taliban volgens hun eigen rapporting over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod" (zie advies van het CGVS). Deze stelling houdt een miskennis van de realiteit in Surkhrod in. Zo stelt de Taliban vast meer dan de helft van het district onder controle te hebben. Ook LWJ bevestigt dat het gebied gecontesteerd is.

Het CGVS hanteert bij haar analyse bijgevolg geen correct beeld van de controle die de Taliban juist uitoefent over Surkhrod. Deze bijkomende parameter, die volgens het CGVS moet gebruikt worden, bevestigt het feit dat verzoeker bij een terugkeer een ernstig risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM, zoals hierna zal blijken.

2.4.2.1.2. gevolgen van de sterke Taliban-aanwezigheid voor de veiligheidssituatie in Surkhrod

In haar advies oordeelt het CGVS dat de betwiste controle en aanwezigheid van de Taliban in Surkhrod geen dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie opdat verzoeker subsidiaire bescherming zou moeten verkrijgen.

Verzoeker gaat niet akkoord met deze conclusie van het CGVS omwille van de volgende redenen:

a) leven als burger in gecontesteerd gebied

Verzoeker wenst te benadrukken dat het risico om als gewone burger het slachtoffer te worden van willekeurig geweld aanzienlijk groter is in een gecontesteerd gebied zoals het district Surkhrod. De reden hiervoor is de constante strijd die plaatsvindt in het district. Dit gevaar voor verzoeker is nog groter nu de Taliban een nieuw offensief heeft gelanceerd (zie stuk 7).

Uit deze betrouwbare bron, die ook door CEDOCA wordt geraadpleegd, blijkt dat de Taliban op 12 april j.1. het jaarlijkse lenteoffensief heeft gelanceerd, ondanks het feit dat er vredesonderhandelingen gaande zijn. Verzoeker meent dat dit lenteoffensief zal leiden tot een achteruitgang in de reeds precaire veiligheidssituatie voor alle burgers.

b) Leven in gebied onder controle bewind taliban

Afhankelijk van de omstandigheden zal er in een gebied dat gecontroleerd wordt door de Taliban een minder groot risico op geweld voorhanden zijn tussen de Taliban en de overheid. Er dient dan wel een onderzoek te gebeuren naar hoe leefbaar Talibancontrole is en wat de gevolgen zijn voor een inwoner van dit gebied. In casu is het niet duidelijk of het dorp waarvan verzoeker afkomstig is, in het gebied ligt dat onder controle van de Taliban is, of dat gecontesteerd wordt. Hierna worden gekeken wat de gevolgen zijn van leven in een gebied onder controle van de Taliban.

Het EHRM heeft naar analogie hier al over geoordeeld wat de situatie in Somalië betreft.

In EHRM, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011 oordeelt het EHRM dat in de regio die volledig onder controle van de islamistische organisatie Al-Shabaab valt er geen sprake is van een veralgemeende onveiligheid die dermate hoog is dat elkeen die zich in het gebied bevindt een risico op ernstige schade loopt, maar dat het feit dat een regio onder de volledige controle van een islamistische organisatie als Al-Shabaab valt, met een draconische toepassing van islamitische wetgeving, wel degelijk mensenrechtenschendingen met zich kan meebrengen die dermate verregaand zijn dat er sprake is van een artikel 3 EVRM schending indien iemand zich terug naar dat gebied moet begeven:

"272. The Court observes that the situation of general violence is not the only risk that a returnee might have to face if he were to relocate to another part of southern and central Somalia. According to the country reports, the areas with the lowest levels of generalised violence are the areas under the control of al-Shabaab (see paragraphs 92 and 159, above), which are also the areas reported to have the worst human rights conditions (see paragraphs 94, 104, 128 and 164-168, above). Consequently, even if a returnee could travel to and settle in his home area without being exposed to a real risk of ill-treatment on account of the situation of general violence, he might still be exposed to a real risk of ill-treatment on account of the human rights situation. "

"273. It is clear that in the areas under their control al-Shabaab is enforcing a particularly draconian version of Sharia law which goes well beyond the traditional interpretation of Islam in Somalia (see paragraphs 94 and 164, above) and in fact amounts to "a repressive form of social control" (see paragraph 164, above). The reports indicate that al-Shabaab are concerned with every little detail of daily life, including men's and women's style of dress, the length of men's beards, the style of music being listened to and the choice of mobile phone ringtone (see paragraphs 164 - 165, above). Women appear to be particularly targeted. In addition to strict dress codes, women in al-Shabaab controlled areas are not permitted to go out in public with men, even with male relatives, and have been ordered to close their shops as commercial activity permitted them to "mix with men" (see paragraphs 104 and 166 — 167, above). There were also reports of "systematic" forced recruitment by al-Shabaab of both adults and children in the areas under its control (see paragraphs 91, 93, 126 and 163, above). "

"274. Al-Shabaab 's strict interpretation of Sharia law does not apply only to those living in areas under its control, but also to those travelling through these areas. According to the country reports, al-Shabaab has established checkpoints at the exit/entry routes to towns under its control, where goods and people are searched to ensure that its strict Islamic codes are complied with (see paragraphs 87, 90 and 101 above). Persons not obeying al-Shabaab 's rules could experience difficulties at these checkpoints. For example, there were reports of women being flogged at checkpoints because they had been sitting beside a man in a vehicle (see paragraph 167, above).

Moreover, there were also reports of young men and children being forcibly recruited at checkpoints (see paragraphs 91, above). "

"275. In spite of the repressive regime in place, a number of sources told the factfinding mission that areas controlled by al-Shabaab were generally safe for Somalis provided that they were able to "play the game " and avoid the attention of al-Shabaab by obeying their rules (see paragraph 92, above). However, as al-Shabaab only began seizing parts of southern and central Somalia following the fall of the Union of Islamic Courts in late 2006, the Court considers it unlikely that a Somali with no recent experience of living in Somalia would be adequately equipped to "play the game", with the risk that he would come to the attention of al-Shabaab, either while travelling through or having settled in an al-Shabaab controlled area. The Court considers that this risk would be even greater for Somalis who have been out of the country long enough to become "westernised" as certain attributes, such as a foreign accent, would be impossible to disguise." " (stuk 9)

De analogie tussen Al-Shabaab en de Taliban is duidelijk: het zijn beiden extremistische islamitische organisaties die grote delen van het grondgebied controleren. Beiden hebben een erg verregaande vorm van sharia en regelgeving ingevoerd (zie infra en stuk 16).

Uit de nieuwste richtlijnen van UNHCR blijkt dat in gebieden die gecontroleerd worden door de Taliban de overheid geen bescherming biedt of kan bieden, en dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend is, en de openbare, rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnt. In dergelijke situatie wordt er systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie, in een context van grootschalige mensenrechtenschendingen.

"f/? the exceptional circumstances of Afghanistan, relevant considerations to assess the threat to life, physical integrity or freedom resulting from events seriously disturbing public order include the fact that in parts of the country the Government has lost effective control to AGEs and is unable to provide protection to civilians. Available information indicates that the exercise of control over key aspects of people 's lives in these areas is repressive, coercive and undermines an ordre public based on respect for the rule of law and human dignity. Such situations are characterized by the systematic use of intimidation and violence directed against the civilian population, in a climate of widespread humanrights abuses.

Against this background, UNHCR considers that individuals who originate from areas affected by active combat between pro-government forces and AGEs, or between different AGEs, or from areas under the effective control of AGEs as characterized above, may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international protection. Those who are found not to meet the refugee criteria of the 1951 Convention may be eligible for international protection under UNHCR 's broader mandate on the grounds of serious threats to life, physical integrity or freedom resulting from generalized violence or events seriously disturbing public order" (stuk 8, pg 7).

In de ogen van UNHCR is de controle over het grondgebied door anti-overheidsmilitanten en de impact hiervan op de inwoners een fundamenteel aspect van het Afghaanse conflict en de nood aan bescherming:

"In the context of the conflict in Afghanistan, relevant factors in this respect are:

(i) The control over civilian populations by AGEs, including through the imposition of parallel justice structures and the meting out of illegal punishments, as well as by means of threats and intimidation of civilians, restrictions on freedom of movement, and the use of extortion and illegal taxation (see Section II.C);

(ii) For eed recruitment (see Section III. A. 3);

(iii) The impact of violence and insecurity on the humanitarian situation as manifested by food insecurity, poverty and the destruction of livelihoods (see Section II. D);

(iv) High levels of organized crime and the ability of local strongmen, warlords and corrupt government officials to operate with impunity (see Section II. C);

(v) Systematic constraints on access to education and basic health care as a result of insecurity (see Section II. C); and

(vi) Systematic constraints on participation in public life, including in particular for women (see Sections III.A. 1. i and III.A. 7)." (stuk 8, pg 19).

De Taliban bedient zich van bijzonder gewelddadige tactieken om gemeenschappen en individuen onder de knoet te houden om hun macht en controle te vestigen:

uApart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideasT (stuk 8,pg 40).

In gebieden die de Taliban effectief controleert wordt er gedwongen gerekruteerd. Wie de eisen van de Taliban niet inwilligt riskeert gedood of gestraft te worden, evenals hun familieleden:

"In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies.³²⁸ Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished." (stuk 8, pg 52-53)

"Some families receive cash payments or protection in exchange for sending their children to the Taliban-run schools. Children from impoverished and rural areas, particularly those under Taliban control, are especially vulnerable to recruitment."

US Department of State, 2017 Trafficking in Persons Report: Afghanistan, 27 June 2017, <http://www.refworld.org/docid/5959ed1b13.html>." (stuk 8, pg.53)

Waar de Taliban controle heeft en uitvoert, wordt een strikt regime afgedwongen, wordt elk verzet en elke afwijking met geweld afgestraft.

"[f/« areas controlled by the Taliban, or areas where the Taliban has a large presence, it is virtually impossible to be in open opposition to the movement. Local communities must adapt to Taliban's local governance. [...] If a local community is attacked or there is an imminent risk of attack, there is a need to mobilise fighters locally, and in such cases it can be difficult not to contribute [fighters to the Taliban].

[...] [H]owever, it may be possible for the extended family to pay instead of contributing with recruits. Such practices imply that the poorest families contribute with fighters because they do not have the means to pay their way out of the situation."

(stuk 20, Landinfo, Afghanistan: Recruitment to Taliban, 29 June 2017, p. 18)

"6. Individuals Perceived as Contravening AGEs' Interpretation of Islamic Principles, Norms and Values
The Taliban have reportedly killed, cttacked and threatened individuals and communities who are perceived to contravene the Taliban 's interpretation of Islamic principles, norms and values. 420 In areas where the Taliban are trying to win the hearts and minds of the local population, the Taliban have reportedly softened their stance.⁴²¹ However, once areas are under its effective control, the Taliban are reported to enforce a strict interpretation of Islamic principles, norms and values. 422 There are reports of officers of the Taliban's Ministry for the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice patrolling the streets, and people are reportedly detained for shaving their beards or for using tobacco.⁴²³ Women are reportedly only allowed to leave their homes when accompanied by their husbands or male family members, and only for a small number of authorized purposes such as visiting a doctor;⁴²⁴ women and men who violate the rules have reportedly been punished by public lashings or have even been killed" (stuk 8, 65-66)

"In areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, women and men accused of immoral behaviour risk being tried by these AGEs' parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death" (stuk 8, 79)

"Insurgents, in the areas under their control, impose punishments through parallel justice systems, based on a strict interpretation of sharia (67). These non-state courts are often described as 'kangaroo courts' (68). UNAMA considers these punishments involving 'public executions by stoning and shooting, beating and lashing, and amputation — are illegal under the laws of Afghanistan, constitute criminal acts, and may amount to war crimes' (69). Transgressing moral codes however do not exclusively refer to gender related cases. In an example from May 2017, insurgents abducted a 14 year old boy from Samangan, because of dancing in a wedding video posted on social media, in a manner deemed 'immoral' (70)." (stuk 11, pg 22)

uThe Taliban monitor and punish the population in the regions of their controls and threatened or killed mullahs, clerics and religious leaders who preached against them or contravened their interpretations of Islam (165). For example, in 2013, the Taliban killed a local cleric in Kunar Province and left a note on his body indicating that he was killed as punishment for having performed funeral prayers for dead 'apostates', meaning members of the Afghan government security forces (166). The New York Times reported in 2017 that according to officials, Islamic scholars (ulema) who are more liberal or who challenge the Taliban 's ideology, have been increasingly targeted by the Taliban since 2015 (167). BBC News states that the increase in targeting has been due to the shift in attitudes under the new 2016 Taliban leadership of Hibatullah Akhundzada, a hardline senior figure in the Taliban courts (168). The New York Times notes that in Badakhshan province, the department of religious affairs reported that 20 ulema were killed in 2017 alone, compared to the 16-year total of 110 (169). Another example was the killing of an Islamic scholar in Kandahar in May 2017 because the Taliban claimed that he stated that the 'current holy war in Afghanistan was illegitimate'(170). In 2010 and 2011, the Taliban killed Christian

missionaries and foreigners whom they suspected of being in Afghanistan to convert Afghans to Christianity (171). In a more recent case, in 2014, they attacked a compound and killed a South African pastor and his two children in a suicide attack; the family of the pastor claimed he was not attempting to convert Afghans, while the Taliban claimed he ran a 'secret Christian missionary group' (172). Further examples since 2014 could not be found within time constraints (stuk 11, pg. 29-30).

UNAMA bevestigd ook de parallelle justitie die door de zogenaamde 'Anti-government elements' zoals de Taliban wordt opgelegd aan gebieden waar ze de controle in handen hebben:

"Anti-Government Elements continued to impose parallel justice structure punishments on civilians throughout 2017. 177 UNAMA recorded 23 incidents of parallel justice structure punishments imposed on civilians by Anti-Government Elements in 2017, resulting in 33 civilian casualties (21 deaths and 12 injured), a 34 per cent reduction in civilian deaths and injuries compared to 2016. 178 Such cases are likely under-reported given limited access to areas controlled by Anti-Government Elements. UNAMA attributed 21 parallel justice structure punishment incidents to Taliban, one to Daesh/ISIL-KP in Nangarhar province, and one to a self-identified Daesh/ISIL-KP group in Jawzjan province. Taliban claimed responsibility for eight parallel justice structure punishments resulting in the execution of 10 civilians.

Examples of parallel justice structure punishments carried out against civilians included: public executions by stoning and shooting; beatings; lashings; and amputations. Anti-Government Elements imposed the punishments against individuals accused of committing crimes such as robbery, abduction, adultery, rape, and murder.

In one incident, on 5 November in Shah Joy district of Zabul province, after finding a civilian man guilty of a murder committed eight months earlier, Taliban offered the victim's father the choice to forgive his son's murderer or carry out the murderer's execution himself. The victim's father chose the latter and Taliban supervised the public execution. Taliban also publicly executed a man found guilty of murder in Gizab district of Daikundi province on 2 November after the victim's family refused to forgive him, but set free three other civilians 'convicted' by Taliban of murder, rape, and adultery the same day after the victims' families accepted compensation from the guilty parties. AU parallel justice structure punishments by non-state armed groups are illegal under the laws of Afghanistan, constitute criminal acts, and may amount to war crimes. " (stuk 11, pg. 36)

UNHCR rapporteerde in de richtlijnen van augustus 2018 nog dat in gebieden die door AGE's bezet zijn, er geen vrijheid van beweging is, noch van meningsuiting, geen politieke participatie, geen toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en geen toegang tot rechtsmiddelen. Een beschuldiging volstaat om geëxecuteerd te worden.

"AGEs were reported to carry out extrajudicial executions, torture and ill-treatment; and prevent civilians from exercising their rights to free movement, freedom of expression, freedom of religion, political participation, as well as access to education and health care and the right to an effective remedy. In 2017, UNAMA documented 6,768 civilian casualties (2,303 deaths and 4,465 injured) caused by AGEs, with 4,385 incidents (1,574 deaths and 2,811 injuries) publically claimed by or attributed to the Taliban and 1,000 incidents (399 deaths and 601 injuries) publically claimed by or attributed to Islamic State. 152 AGEs are reported to take advantage of the absence of governmental justice mechanisms or services to enforce their own parallel "judicial"

structures, primarily in, but not limited to, areas under their control. 153 UNAMA notes that "[a]ll parallel justice structure punishments by non-state armed groups are illegal under the laws of Afghanistan, constitute criminal acts, and may amount to war crimes." 154 In 2017, UNAMA documented 23 incidents of parallel justice structure punishments causing 33 civilian casualties (21 deaths and 12 injured), a 34 per cent reduction compared to 2016. 155 Parallel justice structure punishments include public executions by stoning and shooting, beating and lashing, and amputation. 156 AGEs are also reportedly imposing illegal taxes in areas where they attempt to impose parallel systems of governance. 157 AGEs reportedly place limitations on the right to freedom of expression. Civilians who speak out against AGEs or in favour of the Government, as well as civilians who are accused by AGEs of spying for the Government, reportedly face a risk of violence and summary trials in parallel and illegal judicial procedures operated by AGEs; the punishment for such alleged "crimes" is usually execution (see Section III.A.1.g). 158 The Taliban and Islamic State have reportedly used threats, intimidation and violent attacks against media companies and journalists that are perceived to engage in critical reporting. 159 Consequently, journalists reportedly self-censor due to fears for their safety (see Section III.A.2). 160 AGEs also reportedly place limitations on the right to political participation. Since voter registration commenced on 14 April 2018, 161 AGEs have reportedly attacked voter registration sites and tazkira (national identity card) distribution centres, including by means of targeted killings, abductions, threats, intimidation and harassment of election-related personnel and security forces. 162 AGEs have reportedly warned Afghans not to register for the upcoming elections and have allegedly also fined citizens and/or confiscated the tazkiras (national identity cards) of those who have registered. 163

Between 14 April 2018 and 10 May 2018, there were 23 election-related security incidents verified by UNAMA, resulting in 271 casualties (86 deaths and 185 injured). 164 AGEs are also reported to limit the right to freedom of movement through illegal checkpoints and the use of IEDs. 165 While there was a reduction in civilian casualties caused by non-suicide IEDs and targeted killings in 2017 compared to 2016, UNAMA documented an increase in civilian casualties from complex 166 and suicide attacks, 167 (605 deaths and 1,690 injured; a 17 percent increase from 2016); the number of civilian casualties from targeted and deliberate killings reportedly remained similar to that of 2016. 168 Civilian casualties caused by suicide and complex attacks attributed to the Taliban decreased by 22 per cent compared to 2016, while those resulting from such attacks claimed by Islamic State increased by 18 per cent. 169 IEDs planted in civilian agricultural areas, footpaths, public roads and other public areas hinder access to health care, education and livelihoods, and create an environment of fear and insecurity, with civilians living under the constant threat of death, maiming, serious injury and destruction of property. 170 Suicide and complex attacks reportedly continued to disproportionately affect civilians in Kabul city; for 2017 UNAMA reported a 17 per cent increase in civilian casualties in Kabul caused by complex and suicide attacks as compared to 2016. 171 In 2017, for the first time UNAMA reported suicide and complex attacks by Islamic State outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province. 172 Taliban public statements continue to emphasize their support for education and to declare that promotion of education inside the country is one of their main objectives. 173 However, there have been reports of both the Taliban and Islamic State using schools and madrassas as places for the indoctrination and recruitment of children for use in combat and in combat support functions. 174 The Taliban and Islamic State have also been reported to interfere in or attempt to control the curriculum for adherence to criteria approved by them. 175 Incidents of conflict-related violence directly impacting access to education continue to be reported in all regions of the country. 176 The vast majority of reported incidents in 2017 were attributed to AGEs, including the Taliban, and included burning of schools, targeted killings and intimidation of teachers and staff IEDs inside or in the vicinity of schools, rocket attacks against educational facilities, and closure of schools, particularly girls' schools. 177 In July 2018, UNAMA expressed its concern regarding the emerging trend of targeting of schools and education officials by AGEs in response to operations by pro-government forces. 178 Schools were reportedly also occupied and used for military purposes, compromising their protected status under international humanitarian law and depriving children of access to education. 179 Moreover, many schools are reported to remain closed in Afghanistan due to the prevailing local security conditions. 180 AGEs are similarly reported to restrict access to health care. 181 In 2017, UNAMA documented 75 incidents (31 deaths and 34 injured) targeting hospitals and health personnel by AGEs, compared to 120 incidents in 2016 (10 deaths and 13 injured). 182 In addition, AGEs are reported to have imposed bans on polio vaccination campaigns in certain parts of the country, while vaccinators are unable to access other parts due to insecurity. 183 The right to freedom of religion has reportedly come increasingly under attack from AGEs, including attacks against places of worship, religious leaders and worshippers; AGEs also threaten and attack individuals and communities who are perceived to contravene AGEs' interpretation of Islamic principles, norms and values. 184" (stuk 8, pg 26-29)

Ook in andere publicaties vind je dit terug over gebieden onder controle van de Taliban:

"3.3.4 Taliban law as social control

Beyond the layha, Taliban rules are announced in letters posted at the mosque or at prayers. They vary from place to place, but many are familiar from the Taliban regime era. Television, radio and smart phones are prohibited. Men must grow their beards, cut their hair to a maximum length of one inch and wear traditional dress. Women are not allowed to go to the bazaar unaccompanied. In some areas the Taliban set a uniform bride price, often much lower than the prices women themselves set, which angers the women and pleases the men. No music is allowed, but exceptions might be made for weddings. Cigarettes are banned. Everyone must attend prayers five times a day, and shops must close during Friday prayers. While the Taliban's infamous vice and virtue police no longer exist, these rules are often enforced through school monitors, mullahs or local Taliban. In Nad Ali and Sangin districts of Helmand, for example, several teenage boys described dodging the Taliban who patrol bazaars looking to punish boys with hair that was too long or too stylishly cut.

Everyday acts of rebellion persist - boys growing their hair and hiding it under their caps, people keeping hidden smart phones — but the fear of being caught and the consequences for breaking Taliban-imposed rules are very real. Punishments are not only about compliance, but also coercive deterrence and control. As one man from Kunduz described: 'If you are absent from praying at the mosque, they will make you stand in the river. The water is very cold, but it's not about the pain. It's about the shame and humiliation. Many individuals described a sense of foreboding and a creeping quality to Taliban authority that allowed them to 'prepare themselves' to comply with the rules — or leave. Women stop going to the bazaar unaccompanied and curtail their activities; men begin to grow their beards and wear shalwar kameez.

Regulation of schools and clinics, taxation, preaching in mosques and other measures increase the pressure. As one farmer teacher from Kunduz described: 'it started slowly, so people could prepare themselves and adjust little by little but we all knew what was coming.' (stuk 16, ODI, Life under the Taliban shadow government, Research reports and studies, June 2018).

Het blijkt duidelijk dat in de gebieden die onder de controle van de Taliban staan er een verregaande sociale en religieuze controle is die alle aspecten van het dagelijkse leven monitort en dit afdwingt met extreem geweld, om te straffen of om een voorbeeld te stellen. Het gaat om systematische mensenrechtenschendingen die de menselijke waardigheid op een fundamentele wijze ondermijnen en elke vorm van ontplooiing en ontwikkeling in de weg staan en de fysieke integriteit ondermijnen.

Uit het bovenstaande blijkt dat leven in een regio zoals Surkhrod, die voor meer dan de helft onder de controle van een islamistische organisatie zoals de Taliban valt, met een draconische toepassing van islamitische wetgeving, wel degelijk mensenrechtenschendingen met zich kan meebrengen die dermate verregaand zijn dat er sprake is van een artikel 3 EVRM schending indien iemand zich terug naar dat gebied moet begeven.

7.A.7..2. Impact van het geweld op het dagelijks leven van burgers

In het advies van het CGVS wordt de impact van het geweld op het dagelijkse leven van gewone burgers in Surkhrod vermeld als één van de parameters waarmee rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de veiligheidssituatie.

Echter wordt deze parameter nergens in de bestreden beslissing verder uitgewerkt of nader bekeken. Nochtans is de impact van de grote hoeveelheid geweld op het leven van de burgers enorm. Deze impact wordt vastgesteld door UNAMA:

"Afghan civilians have been killed going about their daily lives — travelling on a bus, praying in a, simply walking past a building that was targeted. The people of Afghanistan, year after year, continue to live in insecurity and fear, while those responsible for ending lives and blighting lives escape punishment. Such attacks are prohibited under international humanitarian law and are likely, in most cases, to constitute war crimes.

The perpetrators must be identified and held accountable." (stuk 11, pg 4)

De angsten die de bevolking moet doorstaan worden uitdrukkelijk bevestigd door de COI Focus van 18 maart 2019: "In het speciaal rapport van oktober 2018 gewijd aan de toegenomen impact van het gebruik van IED 's op de Afghaanse burgerbevolking, wijst UNAMA op de langdurige effecten van zelfmoordaanslagen en andere aanslagen met IED's op de ruime bevolking. Het onvoorspelbare karakter van dit type aanvallen, vaak in bevolkte gebieden, doet de gewone Afghaanse burgers leven met schrik voor een volgende aanslag en beteugelt zo hun vermogen om een normaal leven te leiden, "(stuk 12, pg 30)

Het functioneren van overheidsdiensten

Burgers in Surkhrod ondervinden nog meer de impact van het geweld door het disfunctioneren van de overheidsdiensten.

"Volgens een artikel van Borhan Osman van september 2016 hebben de ANSF alleen "een nominale aanwezigheid in de districtscentra" van de provincie Nangarhar.²⁵¹ Nog in 2016 geeft een studie van het Center for Civilians in Conflict aan dat de ALP de kleinste actor van de openbare veiligheid is in Jalalabad en vaak onderhevig is aan aanvallen van zowel ISKP als de taliban.

Inwoners van de stad Jalalabad stellen dat de veiligheidsdiensten vaak machteloos staan tegenover grote aanslagen van de taliban of ISKP " (stuk 12, pg 30)

Er is sprake van een groeiend onveiligheidsgevoel bij de burgerbevolking:

"Pajhwok Afghan News laat in de zomer van 2017 enkele inwoners van de stad Jalalabad aan het woord. Zij vermelden een groeiend onveiligheidsgevoel in de stad door de toename van het aantal doelgerichte aanvallen, moorden en stijgende criminaliteit.²⁵⁸ Een economische maffia, een machtsmonopolie van lokale individuen, illegale gewapende mannen en zwakke veiligheidsorganen liggen aan de basis van het onveiligheidsgevoel in de provincie. ²⁵⁹ In het najaar van 2018 wijst een artikel van de New York Times erop dat corruptie en infiltratie van de maffia de situatie in de provincie Nangarhar nog complexer maken.

Dit, samen met het feit dat de stad in het voorjaar en de zomer van 2018 getroffen is door enkele opeenvolgende zelfmoordaanslagen, zet de regering ertoe aan om alle senior politiefunctionarissen te vervangen en vanaf augustus 2018 de controle over de veiligheid van Jalalabad over te dragen aan het leger. ²⁶⁰ Eerder, in mei 2018, was de gouverneur van Nangarhar ontslagen wegens de verslechterende veiligheidssituatie in de provincie.²⁶¹ Volgens de Secretarisgeneraal van de Verenigde Naties lijkt de robuuste aanwezigheid van de Afghaanse defensie- en veiligheidsdiensten (Afghan National Defense and Security Forces, ANDSF) in Jalalabad sinds augustus 2018 een positieve impact te hebben op de algemene veiligheidssituatie in de stad. " (stuk 12, pg 30)

De aanwezigheid van het Afghaanse leger leidt tot een positieve impact op de veiligheidssituatie in Jalalabad, maar helpt de penibele veiligheidssituatie voor de burgers van het district Surkhrod natuurlijk niet.

De toegang tot basisvoorzieningen

Wat betreft de toegang tot basisvoorzieningen zoals stromend water, gezondheidsfaciliteiten en onderwijs, verwijst de COI Focus Afghanistan van 18 maart 2019 naar een studie van Samuel Hall van die werd gepubliceerd op 31 januari 2014. Op basis van deze studie is het onmogelijk om na te gaan wat de actuele basisvoorzieningen zijn waar burgers toegang tot hebben, aangezien dit rapport meer dan 5 jaar oud is, waardoor het geen accuraat beeld van de volatiele situatie in Afghanistan kan bieden. Een meer recent rapport opgesteld door UNOCHA in 2018 schetst het meest actuele beeld over de humanitaire situatie in Afghanistan:

"A combination of widespread conflict, prohibitive costs, as well as inadequate coverage and capacity, continue to disrupt, delay or deny people's access to the healthcare they need. Access to the national Basic Package of Health Services (BPHS) and Essential Package of Hospital Services (EPHS) remains uneven across the country with surveys consistently showing imbalances across socio-economic levels, including a clear urban/rural divide and high out of pocket expenses, while mental health, control of epidemics and non-communicable diseases are all inadequately addressed by the current system. 63 As of September, 72 health facilities have been forcibly closed and four destroyed in 2018, depriving up to 3.5 million people of access to primary healthcare, with Nangarhar, Badghis and Zabul among the worst-affected provinces." (stuk 13, pg 14)

"Over 1,000 schools have been forcibly closed due to insecurity so far in 2018, affecting at one time more than 545,000 children. Faryab (11 per cent), Uruzgan (11 per cent) and Nangarhar (nine per cent) are the top three provinces with the highest percentage of households reporting closed/damaged school " (stuk 13, pg 32)

Uit de aanhef van dit recente rapport, blijkt dat het aantal personen in humanitaire nood het laatste jaar na verdubbeld is:

"A chaotic and unpredictable security situation, combined with a severe drought, have prompted an almost doubling in the number of people in need compared to this time last year, newly displacing more than 550,000 civilians and pushing 3.6 million into emergency levels of food insecurity. Today, 6.3 million people require some form of humanitarian and protection assistance including 3.7 million in severe and major need due to a convergence of factors arising from exposure to escalating violence, forced displacement, the loss of essential livelihoods and limited access to basic services. " (stuk 13, p. 5)

Het is uiterst moeilijk een lijn te trekken en te bepalen hoe groot net de respectievelijke impact van de droogte, de grote hoeveelheid terugkeerders en de onveiligheid in de provincie Nangarhar is op de dramatische humanitaire situatie, maar deze drie factoren zorgen er wel voor dat in deze provincie er tekorten zijn aan bestaansmiddelen, en de toegang tot basisvoorzieningen zeer problematisch is.

De COI Focus 'Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad' van 20 februari 2018' (stuk 14) gaat dieper in op de recente massale toestroom van IDP's en terugkeerders naar de stad Jalalabad en omstreken:

"In de onderzoeksperiode 01 maart 2017 tot 31 januari 2018 registreerde UNOCHA 3.944 IDP's, die hun toevlucht zochten tot het district Jalalabad. [...] Het aantal IDP's dat tijdens de volledige onderzoeksperiode aankwam in de omliggende districten Behsud en Surkhrod ligt veel hoger. Zo vestigden zich in de periode tussen 1 maart 2017 en 31 januari 2018 zich 13.372 IDP's in het district Behsud en 15.927 IDP's in het district Surkhrod. [...] De cijfers van UNOCHA tonen aan dat tijdens deze onderzoeksperiode de meerderheid van de IDP's hun toevlucht zochten tot de grotere regio van Jalalabad.

Onderstaande tabel toont aan dat het aantal IDP 's dat zich in Jalalabad heeft gevestigd de afgelopen jaren sterk toegenomen is. Deze stijgende tendens heeft zich in deze verslagperiode ook verdergezet.

Een studie over ontheemden van Samuel Hall, Norwegian Refugee Council (NRC) en Internal Displacement Monitoring Centre (IDMC) van januari 2018 geeft aan dat de meerderheid van de bevolking de rurale gebieden ontvluchten en hun toevlucht zoeken tot de districtcentra. Cijfers uit deze studie wijzen uit dat 76 % van de respondenten uit het oosten van Afghanistan hun toevlucht zochten tot Jalalabad. 167 Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de bevolking uit minder veilige districten in Nangarhar vooral hun toevlucht zoeken tot de "veiligere districten " Behsud en Surkhrod.

Naast de IDP 's. zoeken ook terugkeerders uit Pakistan en Iran hun toevlucht tot de provincie Nangarhar. 169 De (bn)vrijwillige terugkeer van Afghaanse vluchtelingen uit voornamelijk Pakistan nam in 2016 en tijdens de eerste helft van 2017 toe. In 2016 keerden bijna 625.000 Afghaanse vluchtelingen terug uit Pakistan naar Afghanistan, voornamelijk in de 2e helft van het jaar, volgens Human Rights Watch (HRW). 170 Volgens schattingen heeft de meerderheid onder hen zich in Nangarhar gevestigd. 171 Cijfers van UNOCHA over vrijwillige terugkeer van Afghanen uit Pakistan en Iran van 1 januari 2017 tot 31 december 2017 geven aan dat 12.908 personen zich in Nangarhar vestigden. In het district

Jalalabad vestigden zich 2.780 personen. Tijdens dezelfde periode vestigden 3.699 personen zich in het district Behsud en 2.106 personen in het district Surkhrod. 173 De Internationale Organisatie voor Migratie (International Organization for Migration, IOM) publiceert daarnaast cijfers van de terugkeer van ongedocumenteerde Afghaanse vluchtelingen uit Pakistan. Van januari tot 31 december 2017 keerden 34.496 ongedocumenteerde Afghanen uit Pakistan naar de provincie Nangarhar terug.

Meer dan de helft van de IDP 's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. 175 Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten 176, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017, stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders. Verwacht wordt dat dit cijfer nog zal stijgen wegens een grotere terugkeer van Afghanen uit Pakistan of Iran. "

De COI Focus van 20 februari 2018 gaat verder in op de negatieve gevolgen van deze recentere bevolkingsaan groei in Jalalabad en omstreken. Er is sprake van beperkte toegang tot gezondheidszorg; tekorten aan voedsel en bestaansmiddelen, de lokale middelen en basisvoorzieningen zijn door de aangroei van de populatie overbelast; de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk; er is een overaanbod aan dagloners; de huurprijzen zijn in en rond de stad het afgelopen jaar sterk toegenomen; er is sprake van een groei aan sloppenwijken, etc.

"REACH, een humanitaire organisatie, onderzocht in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en bestaansmiddelen. 181 In haar Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbelde in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP 's uit de omliggende districten hebben zich in Jalalabad stad gevestigd. 182 Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. 183 Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. 184 De komst van terugkeerders uit Pakistan en in mindere mate Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad, wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. 185 De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. 186 Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad het afgelopen jaar sterk toegenomen. 187 Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken. Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigden de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan.

8

Uit het bovenstaande blijkt dat het geweld een ernstige impact heeft op dagelijks leven van de burgers. Toch is hierover in het advies van het CGVS niets over terug te vinden, hoewel zogenaamd wel rekening zou worden gehouden met deze parameter.

2.4.3. Verkeerde inschatting 'individuele elementen' die het risico verhogen voor verzoeker Het CGVS meent dat er voor verzoeker geen specifieke individuele elementen bestaan die er toe leiden dat hij een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Hierbij ziet het CGVS wel iets over het hoofd.

Verzoeker wenst te wijzen op het arrest nr. 2016 632 van 12 februari 2019 van uw Raad.

waarin het volgende wordt bepaald:

Uw Raad oordeelde in dit arrest er voor verzoekende partij persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in het district Doshi in de provincie Baghlan niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofde bestaat.

In casu zijn deze persoonlijke omstandigheden het feit dat verzoekende partij als jonge nietbegeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft:

été soumises par les parties, la violence aveugle qui sévit le district de Doshi (ou Dushi) de la province de Baghlan n 'atteint pas un degré tel qu 'elle entraîne une menace grave pour tout civil vivant dans cette région, indépendamment de ses caractéristiques propres, du seul fait de sa présence sur place.

6.3.15. La question qui se pose est donc de savoir si les requérants sont « aptes à démontrer qu'ils sont affectés spécifiquement en raison d'éléments propres à leur situation personnelle » par un risque réel résultant de la violence aveugle régnant dans la province de Baghlan, tenant compte du degré de celle-ci (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39). Autrement dit, peuvent-ils invoquer des circonstances personnelles ayant pour effet 8 Of deze projecten ook effectief werden uitgevoerd, blijkt niet uit deze bron.

d'augmenter dans leur cas, la gravité de la menace résultant de la violence indiscriminée qui règne à Baghlan, en sorte que bien que cette violence n 'atteigne pas un degré tel que tout civil encourrait du seul fait de sa présence sur place un risque réel de subir une menace grave pour sa vie ou sa personne, il faille considérer qu 'un tel risque réel existe néanmoins dans leur chef?

6.3.16. H apparatt, dans le cas d'espèce, que les requérants sont de jeunes mineurs non accompagnés. de sorte qu 'ils présentent des circonstances personnelles avant vous eifet d'augmenter. en ce qui les concernent, la sravité de la menace résultant de la violence indiscriminée qui rèsne dans cette résion, d'autant plus que selon les informations déposées par les porties, ils proviennent d'un district de la province de Baghlan particulièrement affecté par les problèmes sécuritaires. Il en découle qu'au vu de la situation de violence qui règne dans leur région d'origine en Afghanistan et de leurs profils vulnérables, les requérants sont en mesure d'établir qu'ils encourent un risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour en Afghanistan au sens de l'article 48/4 §2, c de la loi du 15 décembre 1980. » (RvV arrest nr. 2016 632 van 12 februari 2019)

Door het feit dat verzoeker als 13-jarige Afghanistan heeft verlaten in het jaar 2011, en in het Westen is verder opgegroeid en volwassen geworden, loopt verzoeker volgens de gezaghebbende bronnen die hierboven werden aangehaald een verhoogd risico op:

> Gedwongen rekrutering door niet-statelijke gewapende groepen zoals de Taliban of IS;

> Kidnapping tegen losgeld omdat hij beschouwd wordt als een vermogend persoon;

> Uitsluiting discriminatie en geweld omdat hij door zijn familie, burens, de autoriteiten, de maatschappij in het algemeen en gewapende groepen als zijnde verwesterd, een spion of on-islamitisch zal worden beschouwd.

Verzoeker is gedurende al de jaren dat hij in België verbleven heeft sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de Westerse denkwijze, en hij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur. Dit is zeker het geval doordat verzoeker reeds sinds zijn 14 jaar in België woont.

Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen.

Het gaat er hierbij niet zozeer over of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn larenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uitheemsheid', of verwestering bekeken te worden.

Verskillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer.

Verskillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer.

In een rapport stelt EASO hierover (stuk 17) :

"Sources describe the fears claimed by Afghans returning back from the West are related to general insecurity (959), or in some cases, due to their identity (960), fear of the original threat (961), or fear of being targeted by the Taliban as 'un-Islamic' (962).

Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies (963). Other sources give the view that returned youth are vulnerable to recruitment to armed groups (964). In 2015, two research studies on reintegration of returnees to Afghanistan found that returnees' fear of the security situation stopped them from leaving home to search for employment (965), though respectively, one study described it as a 'larger' proportion of those studied (966), while in the other study, it was 5 of 19 participants (26%)(967).

[...] Kidnapping for ransom and extortion have become an increasingly widespread form of criminality in major cities in Afghanistan in recent years (1013). Afghans returning from the West are frequently perceived by others to be a source of funds, or wealthy after having spent time abroad (1014) and returnees fear being kidnapped for ransom for this reason (1015), or that their children will be abducted for extortion (1016). The Australian government states in a 2015 report that there are 'occasional reports' of alleged kidnapping after return (1017). In a similar characterisation, a research project on return migration from Europe to Afghanistan by scholars Ceri Oeppen and Nassim Majidi, published in 2015, found that a 'small minority [of Afghan returnees from Europe in the study] faced

specific threats' after coming back to Afghanistan, usually from violent demands for money (1018). In 2015, an article about returned Afghans from the UK gave the example of a man who was beaten and held for ransom and extorted by criminals, but managed to escape (1019). Dr. Schuster indicated that she knew of three cases where returned Afghans were threatened or beaten up on the basis of their perceived wealth (1020).

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van kidnapping.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, *Migration Studies*, mei 2013, zie stuk 21):

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012). 13 An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK They say I lost my culture, became a kafir.

.. all sorts of insults. Another deportee — Habib — returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22) "

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) *Deportation Stigma and Remigration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41:4, 635-652):

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individual's behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings—this will increase resentment within the family

' The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will.

Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure—although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013). "

In de nieuwe UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 (stuk 8) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor individuen die als 'Verwesterd' worden beschouwd. UNHCR maakt duidelijk dat het niet zozeer gaat om verwestering, maar toegeschreven verwestering:

"There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country. Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation. Individuals who fall under other profiles, such as profile I.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason. "

In de voetnoten staat te lezen:

"[P]eople returned to the country [Afghanistan] live in constant fear of being killed or injured in attacks. Others risk persecution for their beliefs, their sexuality, or even looking western." EU Observer, Afghan Migrant Returns Unlawful, Says Charity, 5 October 2017, <https://euobserver.com/migration/139290>. See also Section III.A. 6.

En

"The Swedish Network of Refugee Support Groups reports that returnees from western countries are a small group, marginalized in comparison to the vast amount of Afghans who have arrived from neighbouring countries, mainly Pakistan. They are generally not accepted, and are seen as fraudulent or failures. After several years in the West, they stand out through their appearance and clothing. Swedish Network of Refugee Support Groups (FARR), Utvisning Till Afghanistan Trots Nya Larm - Men Manga Raddades, 9 October 2017, <http://farr.se/en/aktuelltapress/notiser/1495-grupputvisning-till-afghanistan-trots-nya-larm>. The Danish Refugee Council reports that suspicion of returnees from Europe or "the west" more generally is greater the longer the returnee has stayed outside Afghanistan and the further away the returnee has been. Furthermore, young returnee boys and men are at particular risk of recruitment by extreme groups or criminal networks as a result of their high visibility in rural areas, social isolation and lack of social networks and income. Danish Refugee Council, Tilbagevenden til Afghanistan, October 2017, <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf> p. 16. "[S]tate authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors. " Asylos, Afghanistan: Situation of Young Male 'Westernised' Returnees to Kabul August 2017.

<https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-I.pdf> p. 18. "In terms of westernized lifestyle and religious issues, they [returnees] aren't perceived very well. It has been very easy to recognize a person if someone has been to Europe from the way of style, haircut and clothes. [...] [T]here are times they are excluded from the society. [...].

For someone who has been in Europe for 5 or 6 years and he has been away from religious issues, [...] it is very difficult to reintegrate into the family and society.

[T]here have been case that returnees were marginalized by the family because they are too westernized and they can create problems for their brother, their sister and parents, so they tell them don't come to the area and stay away from us. " Ibid., pp. 37-

38. "[T]here is a clear rejection of those who have changed when abroad [...] Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death. " Ibid., p. 39. "[M]any [...] young people wanted to hide the fact that they had been in the UK [...] When traveling in Taliban-held areas in particular, they would not want to be heard speaking English or to be seen to have international contacts on their phone". E. Bowerman, Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans, February 2017,

<http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/resettlement/bowerman.pdf>, p. 79."

Uit het rapport van Refugee Support Network, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, van april 2016 (stuk 18), blijkt het volgende:

'Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries" (R17, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan." (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded.

Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would Uil me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of farmer unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha. " (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here.

[...He] told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar - between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street" (R15, ILD)"

Ten slotte bevestigt een rapport van Asylos van augustus 2017 (stuk 19) alle hierboven aangehaalde problemen waarmee terugkeerders te kampen hebben, en wijst het rapport nog specifiek op het verhoogde risico op rekrutering door gewapende groepen:

"Abdul Ghafoor from AMASO explains in an interview with Asylos on 28 May 2017 the state's attitude towards returnees and highlights the difficulties returnees face, especially for those who have never lived in Afghanistan.

"In Ministries, I have cases where returnees have been mistreated, because they don't have lots of option, so what they do is they go to the ministries and find answers, what should I do here? I don't have Tazkira? So they have lots of questions. The [police] are also not very friendly with those returnees, because some of them have never been to Afghanistan, they are setting foot in Afghanistan for the first time, so the problem is they don't know much about Afghanistan. There have been lots of cases like the boys have been stopped and asked of the way they look they look different, and they have been asked for their Tazkiras. When they haven't had Tazkiras they have been in trouble, and even they have been in the police station for a day or two of auestionine.

They have to give bribe to police to let them so. There are not immigration officials, so we can refer it to the ministries, because that is where everything is.

Dr. Anicée Van Engeland explains in her written response to Asylos on 11 June 2017 that state authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors.

attempts at stabilizing a fragile country. As a result, the Afghan government has tried to prevent or slow down repatriations. Yet, the country has been compelled into taking back the returnees: the EU but also Iran and Pakistan have negotiated humanitarian aid and financial support in exchange for Afghanistan's compliance in the matter. The outcome is a feeling of resentment from the part of the State authorities towards returnees. I have noted during my interviews with Afghans and during my work done as an expert witness that young male returnees are a financial burden for the State:

they are often isolated from their family or community, have sold everything to travel, and come back as vulnerable individuals in need in a system that cannot provide assistance. These returnees are unable to contribute to a weakened economy and add up to an already strained labour market; the State would rather have them abroad, sending remittances back home. State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect contribution to drug and violence. There is therefore very little sympathy for returnees. It is often

expressed through rudeness and insults from authorities, but also an unwillingness to address returnees' claims or requests. I have heard of insults at the Afghan embassy where officials were very slow to issue relevant documents. This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Afghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the arrival a young male returnee if armed non-state actors began to fight to recruit him. " (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017) "

"Refugee Support Network team member, Bryony Norman, in 2014 conducted interviews with young people who had spent their formative years in the UK's care system before being forcibly removed to Afghanistan on turning 18. In the blog post, she shares three key challenges³ that these young people face on return.

"3. Not being 'known' Being 'known' and accepted are important qualities for any young people, regardless of where they are. But being 'known' in the context of forced return to Afghanistan is not just a confidence boost or about making friends and people 'liking you'. Rather, it can mean safety and security in a volatile environment wracked with instability and distrust. Being 'known' can provide a relatively safe place to stay, or support in trying to re-build a life that has been shattered following the forced removal from your home in the UK. Being 'unknown' or 'distrusted' within the current situation in Afghanistan, as I saw, creates a lack of safety and security, acute loneliness, depression, and hinders opportunities to progress and develop to one's full potential. "I feel like it [my life in the UK] was all a dream. But now I have woken up. No one told me I was a foreigner when I was in the UK; I was just like any other English person. But when I came to Afghanistan they told me I was foreign to them. They told me "I don't know you". It was very painful and heart-breaking for me." (Mohammed) [...] Even for those I interviewed who had been able to reconnect with family members upon their return, their experience denoted that it had been far from 'easy': "I was from this province originally, but it is eight years that I have been out of the community; out of the public there. When I was here before, it was completely different: different people even. Now that I have come back, it is all new people... There is a lot of pressure on my brother now that I have been living with him sometimes. It is the same pressure that comes on me. If he goes out, for example to work on the land, a lot of people and the commanders, they ask him questions about me. We have had some problems with local commanders before. They say, "Why is he living with you? He ran away and now he came back". My brother says, "He is my brother. He lives with me. I will not hand him over... People there assume that if you are coming to Afghanistan from a foreign country, you must be rich. So they think to kidnap you. " (Mohammed) "

"A September 2016 article written by Nassim Majidi and Laurence Hart from the Migration Policy Practice journal describes how the concept of stigma and "contamination " in the West applies to the experiences of deported Afghans. "The shame of failure and the perceptions of "contamination " in the West are clear among those forced to return from the West, as analysed in an article published in the Journal of Ethnic and Migration Studies (Schuster and Majidi, 2015). The concept of stigma and contamination applies to the experiences of deported Afghans. This is particularly true for deportees from Europe who fall on the margins of their society: they are looked at differently and treated differently. A recent study on urban displaced youth (Samuel Hall, 2016a) goes a step further and shows the mental health needs among all youth, and specifically among deportees. According to the Health Index developed for this study, deportees remain more than 50 per cent more likely to be deprived from basic access to health care and have fewer socioeconomic ties to the local communities than other returnees. The difficulties of deportees upon return go beyond the economic and financial aspects, to include the importance of stigma, contamination and rejection upon return. The biggest impediment remains the lack of attractiveness and of suitability of the assistance packages to the profiles of these deportees." [p.39] (Source: Majidi, N. and Hart, L. Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications :Migration Policy Practice, June-September 2016) "

"In email correspondence with Asylos, Tim Foxley described the risk of being perceived as 'Westernised' in Afghanistan and cited two examples of Taliban violence against 'Westernised' Afghans.

"There are several examples of persecution by insurgent groups based on chance encounters. A report from September 2014 highlighted the fate of an Afghan returning to Afghanistan after some years away. seen as a "Westerner " and dragged off a bus at a Taliban checkpoint. He was the only person on the bus this happened to. He was beaten, tortured and executed. In October 2014, a member of the Hazara ethnic group was captured and tortured by the Taliban after he had been returned to Afghanistan following an asylum bid in Australia. " (Source: Email correspondence with Tim—Foxley, 22 June 2017)"

"In an interview with Asylos in 2016, Shoab Sharifi, an Independent Afghan

documentary filmmaker and journalist described the stigma and suspicion that returnees carry after having been sent back from being in the West.

"People who spend time in the West and their opinions and beliefs change, the way

they express themselves, the opinions are different, they may have been targeted for their way of thinking, practices, their way of wearing clothes, or people convert or become atheist. Or when they went to the West sometimes they are called spies. Only when someone continues that way of their lifestyle it can be a problem. If people know they are deported, there is rather little sympathy for these people, as they are left with nothing, as they spent so much to go. Until they start practicing a Western lifestyle in that area or village, then there are problems and groups may start hating you. I do not know of anyone being targeted especially because of returning only. " (Source: Asylos Interview with Shoaib Sharifi, 23 April 2016)

"A Policy Brief part of the project 'Possibilities and Realities of Return Migration' (PREMIG), a large-scale research project led by PRIO (Peace Research Institute Oslo) that explores return migration from Norway and the United Kingdom, explores the possibilities for Afghans to actually and effectively reintegrate after assisted return from Europe.

"Firstly, a small minority had faced specific threats after returning, usually in the form of violent demands for money, perhaps — as one interviewee suggested — because people who had been in Europe were assumed to be wealthy, although in reality most had returned with little or no savings. Another assumption returnees faced was that they had become 'westernised' or 'anti-Islamic' in Europe. One was even threatened that he had to give money to an insurgency group to prove his nonwestern credentials. For a larger proportion, it was fear of (rather than direct) violence, that was affecting them, resulting in being unable to leave the house and gain employment. Some moved regularly from family member to family member — partly to avoid overstaying hospitality but also for security reasons and to avoid 'settling in', which would disrupt plans to re-migrate. Secondly, un/underemployment was a major problem." (p.3) (Source: Oeppen, C. and Majidi, N., *Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?*, Peace Research Institute Oslo (PRIO), 22 May 2015) "

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asylos on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West, explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad". citins changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality.

"Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto. Making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death. These young men who have spent time abroad have changed.

Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient. making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local iirsa to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example. Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules. Return within an individual community is therefore complex. Relocation proves even more complex as the returnee will have to re-enter a society with rituals it has forgotten about and will have also to adapt to local mores, as each province of Afghanistan is different."

(Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017) "

"Dr Anicée Van Engeland further explains that many returnees face a hostile welcome from their families and community, and that in general public opinion is not favorable to helping returnees as they believe that there are other more important domestic issues.

"Public opinion is not favourable to helping returnees. Afghans believe that the government is not doing enough to support the economy, protect the population from armed non-state actors, promote education, and encourage women to work and other issues. There is, as a result, little empathy for returnees as people would rather see funding allocated to major domestic issues rather than to those who tried to

leave the country. This explains why the State and local institutions have done so little to assist returnees: it is not a popular move.

I have witnessed many cases where returnees have found themselves without protection against family members and society. For example, upon return, some young men have claimed their right over a land or a house, only to be faced with stern opposition by the rest of the family or the community. Local institutions will tend to either refuse to referee the matter or will side with the family, clearly breaking the law: The jirga would also side with the family, leaving the young male without a land.

The rationale is that the individual left and abandoned his goods to others. Jirsa in non-urban areas can be very unfair towards returnees and I have seen many cases where the individual lost against the community. This context explains any attempt at land redistribution upon arrival of returnees has have been met with anger by the locals. In other cases, young men have gone back to a community that was angry at them for different reasons (élovins with a local sirl, losins cattle. refusim to comply with a jirsa' order to join the Taliban. eivinz information to NATO...). In such circumstances. local authorities will not protect the returnees as they have little interest in doing so: the returnee has alienated the family or a community and helping him would come down to taking sides with the weakest link.

Many of these young men come back with debts and with nothing in their pockets: a return within the family or the community is therefore impossible as it would shame everyone, the returnee included. Some locals also believe that the returnee is hiding his good luck, and young men are often museed, kidnapped or ransomed. There reports of returnees being abducted in the grounds that he must have come back rich; the family is then bribed and some have to sell everything they have left to rescue the returnee. This shows that reintegrating a returnee back into a home is risky: the returnee is firstly seen as a failure and there is resentment is the family has sold everything for the individual to go abroad and be successful. Then, the community could be scared of hoping him in their midst: the returnee could draw unwanted attention from local warlords or armed non-state actors. This is applicable when a returnee is relocated Very few communities welcome a returnee for fear of his vast:

is he a criminal? Did he leave to avoid the Taliban? Did he hurt a sirl? In communities that are tisht-knit. a stranger is never welcomed: a stranger who has spent time abroad and whose records cannot be checked is scary."

"Dr Anicée Van Engeland further elaborates in more detail about returnees' relationship with their families when they are returned to Afghanistan.

"For many, a returnee brings shame: families who sent a young man abroad expect success and remittances. This is why families sacrifice everything they have — houses, lands, cattle- for one member of the family, usually a young male, to go abroad and provide for everyone. By doing so, I have seen fathers taking the risks of hoping to sell his daughter into slavery if the son sent abroad didn 't succeed. A return is therefore equivalent to failure. There is little compassion for the hardship these young men have encountered, and no understanding for their fears or anxiety. This is adds up to their stress: not only are these returnees often traumatized, they cannot share their stories with their family, friends and community.

Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion.

This is why many young men don 't return back home: they know they are not welcome.

They prefer living in slums or be homeless than face disapproval. This is also what feeds the revolving-door scenario: I met young men who were at their third attempt, andswore they would come again as they had nowhere to go [...]

A survey found out that 72% of young Afghans have witnessed the loss of a family member. Families and communities are often torn apart for ethnic, political and war reasons. It is therefore not uncommon to find Afghans who have severed ties with their families and communities, or have been separated, willingly or not, and find themselves without any support. Returnees fall under this category: a documentary demonstrates that returnees, whether they suffer from mental health issues or not, are isolated and tend to become homeless: it is almost impossible for them to go back where they lived as returning would be a death sentence. Most asylum-seekers we interviewed during our UNHCR survey explained they would never go back home to their family if deported: they all stated they would attempt the journey again rather than go back to their family and communities. Part of the issue is the danger they would face when going home. Another issue lies with honour: families and communities made a lot of sacrifices for these asylumseekers to leave the country. It makes it impossible for an individual to go back home without being successful. Such conception ofhonour might be difficult for us to apprehend but they explain why many returned Afghans end up being homeless or comm.it suicide. Those who have mental health problems face a doublé punishment: not only are they lonely, they also suffer from

mental health disorders that will impact their interaction with others: there is a stigma associated with mental health problems.

Dr Anicée Van Engeland also describes how young returnees to Kabul are prone to recruitment by non-state actors.

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas; they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different nonstate actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable. In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group."

(Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)

Uw Raad vernietigde reeds eerder een beslissing van het CGYS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden." (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Relevant is ook RvV arrest nr. 196 023 van 30 november 2017 en RvV arrest nr. 196 024 van 30 november 2017, waarin uw Raad het volgende oordeelde:

"Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, verwijst verzoekende partij naar de verschillende documenten die zij per aanvullende nota heeft ingediend, met name een kaart waaruit de aanwezigheid van de Taliban blijkt in de regio Sare-Pul en het feit dat de aanwezigheid nagenoeg verdubbeld is (stukken 8-12), en een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders (stuk 15). Verzoekende partij wijst tevens op het rapport Asylus van augustus 2017 (stuk 14). Verzoekende partij licht uitgebreid toe hoe de nieuwe en verslechterde situatie in Kabul voor haar een reëel risico vormt bij terugkeer. Zij wijst onder andere op de mogelijkheid van rekrutering, en het feit dat haar bepaalde attitudes die duiden op verwestering kunnen toegeschreven worden waardoor zij wel degelijk een geïndividualiseerd risico loopt.

Gelet op de nieuwe en actuele rapporten over Kabul, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers en de verslechterde algemene situatie, is de Raad van oordeel, mede in aanmerking genomen de individuele elementen die betrekking hebben op verzoekende partij (bv. als minderjarige naar België gekomen en een verblijf in België sinds 2011 (zie stukken 1-7)), dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag door de commissaris-generaal in overweging dient genomen te worden voor een onderzoek ten gronde."

Indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor het dorp waaruit verzoeker afkomstig is, gelegen in het landelijke Surkhrod. Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering,... als gevolg.

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Verwerende partij hield hiermee echter geen rekening, en ook het CGVS zag in haar advies dit alles over het hoofd.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig te werk ging toen ze (op een boutade na omtrent verzoekers 'vage bewoordingen' toen deze zijn vrees voor de Taliban en Daesh inriep) niet zelf een grondig onderzoek voerde naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het district Surkhrod, maar louter heeft verwezen naar het advies van het CGVS van 26 april 2019.

Daarbij komt dan nog dat dit advies van het CGVS niet enkel gedateerd is, gezien uit een recent EASO rapport blijkt dat het district Surkhrod wel degelijk onveilig is, maar ook nog eens gebrekkig is opgesteld. Hierdoor werd om te beginnen de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het blijft de taak van verwerende partij om te onderzoeken of verzoeker al dan niet blootgesteld zal worden aan een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het district Surkhrod in Afghanistan.

Dit geldt des te meer gezien het absolute karakter van artikel 3 EVRM. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft:

Bij uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, §218)

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

De Raad merkt op dat het tweede onderdeel van het middel enkel gericht is tegen de verwijderingsmaatregel, maar niet tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Het tweede onderdeel van het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt besproken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de vreemdelingenwet, zodat bij de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Op 26 april 2019 besliste het CGVS echter om de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij in te trekken. Deze beslissing werd gegrond op de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/5/1, §3 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij introk aangezien zij met toepassing van artikel 55/4, §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

De verzoekende partij diende geen annulatieberoep in tegen deze beslissing van het CGVS tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus definitief is geworden.

In het kader van deze beslissing verstrekte het CGVS een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft dergelijk advies heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016 geoordeeld:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling.”

De Raad van State oordeelde reeds dat de verwerende partij de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet toetsen op het ogenblik dat zij een verwijderingsmaatregel treft en dat zij zich er van moet vergewissen dat dit bevel niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239 259).

De in casu bestreden beslissing bevat de volgende motieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM:

“Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omdat u er zou gedood worden en omwille van de aanwezigheid van de taliban en Daesh. Dienaangaande merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus niet oordeelde dat een verwijdering naar uw land van herkomst onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Bovendien drukte u zich uit in algemeen vage bewoordingen, zonder ook maar een begin van bewijs aan te brengen om aannemelijk te maken dat een terugkeer naar uw land van herkomst en schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 zou impliceren.”

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde voor wat betreft de argumentatie over artikel 3 van het EVRM hoofdzakelijk argumenten put uit het advies van het CGVS in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij van 24 april 2018. Voor het overige beperkt de gemachtigde zich ertoe te stellen dat er geen begin van bewijs wordt aangebracht.

Van de gemachtigde mag verwacht worden dat hij, bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu, een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging neemt.

Niettegenstaande het advies van het CGVS geen aanvechtbare beslissing is (RvS 24 mei 2016, nr.234.824) stelt de bestreden beslissing *“Het CGVS (...) oordeelde dat een verwijdering naar uw land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”* Voor zover de gemachtigde met deze motivering insinueert dat het betreffende advies van het CGVS definitief zou geworden zijn omdat er geen beroep bij de Raad werd ingediend, kan de verwerende partij niet gevolgd worden.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een hele reeks rapporten en verslagen, eveneens afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen, waaruit moet blijken dat zij wel degelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Sommige van de bronnen die de verzoekende partij

aanhaalt zijn bovendien recenter dan het rapport van UNHCR van 19 april 2016, waarop het CGVS zich voornamelijk baseert voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In de vragenlijst die aan de verzoekende partij werd toegestuurd wordt gevraagd naar redenen waarom zij niet naar haar land kan terugkeren. Zij antwoordde dat zij vreesde gedood te worden omwille van de aanwezigheid van de Taliban en Daesh.

Aangezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift nieuwe gezaghebbende landeninformatie bijbrengt dat dateert van na het advies van de Commissaris-generaal, doch van voor de bestreden beslissing, waar specifiek wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Surkhrod en er nooit betwist werd dat verzoekende partij afkomstig is uit Surkhrod, kon de verwerende partij in haar motivering omtrent artikel 3 van het EVRM niet volstaan door te verwijzen naar het advies van het CGVS en verder enkel te vermelden dat er geen begin van bewijs werd aangebracht.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat er rekening wordt gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst. De verwerende partij kon er zich niet toe beperken te stellen dat de verzoekende partij geen begin van bewijs heeft aangebracht, nu zij toch wel verwezen heeft naar het gevaar dat zij vreest in haar regio omwille van de aanwezigheid van de Taliban en Daesh en de verwerende partij niet onwetend was dat de verzoekende partij afkomstig is uit Surkhrod aangezien de Commissaris-generaal reeds aangaf dat de veiligheidssituatie in Surkhrod diende te worden beoordeeld. In het rapport van EASO van juni 2019 wordt wat betreft de veiligheidssituatie in Surkhrod gesteld dat voor de beoordeling van het reëel risico om als slachtoffer te worden blootgesteld aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict rekening dient te worden gehouden met een aantal indicatoren, waaronder de aanwezigheid van actoren in het conflict in de regio (zoals onder meer Daesh en de Taliban).

Er blijkt niet dat de verwerende partij zelf enig onderzoek heeft doorgevoerd rekening houdend met de nieuwe gezaghebbende informatie, niettegenstaande zij werd gewezen op de aanwezigheid van de Taliban en Daesh en de vrees van de verzoekende partij om bij een terugkeer te worden gedood.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt om die reden dan ook vernietigd. Het betoeg van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

Het tweede onderdeel van het middel is gegrond.

De Raad stelt vast dat het derde onderdeel van het middel eveneens integraal gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de eventuele gegrondheid van het derde onderdeel van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, moet dit niet meer worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU